

דף יד.

עין משפט א

הרמב"ם הל' שנגזרות פ"ו ה"ד

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הכ"א

וּפְגוּל אֹו נוֹתֵר אֹו טָמֵא = שֶׁהֶעֱלָן לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ
 מִשְׁמַשְׁלָה הָאוֹר בְּרֶכֶן פָּקַע אֶסוּרָן מֵהֵן. וְהָאִמּוּרִין
 מְצֻטְרָפִין עִם הַבֶּשֶׂר לְכֹזֵית בֵּין בְּעוֹלָה בֵּין בְּשֶׁאֵר קִדְשִׁים
 לְחֵיב עָלָיו מִשּׁוּם פְּגוּל אֹו נוֹתֵר אֹו טָמֵא:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"י

קוֹמֵץ שְׁנַת־פֶּגֶל * וּמְקַצְתּוֹ בְּאֶרֶץ וּמְקַצְתּוֹ מִשְׁלָה בּוֹ הָאוֹר
 יַעֲלֶה כָּלוֹ:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שביתת עשור פ"ב ה"א

הָאוֹכֵל בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים מֵאֲכָלִין הָרְאוּיִין לְאָכֹל לְאָדָם
 כְּכוֹתֶבֶת הַגִּסָּה שֶׁהִיא פְּחוֹת מִכְּבִּיצָה כְּמַעַט הָרִי זֶה חֵיב.
 וְכֹל הָאֲכָלִים מְצֻטְרָפִין לְשַׁעוֹר זֶה. וְכֵן הַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִין
 הָרְאוּיִין לְשִׁתִּית אָדָם כְּמִלּוֹא לְגִמְיוֹ שֶׁל שׁוֹתֶה כֹּל אֶחָד
 וְאֶחָד לְפִי לְגִמְיוֹ חֵיב. וְכִמָּה מְלּוֹא לְגִמְיוֹ כִּדֵּי שְׁיִסְלָקָם
 לְצַד אֶחָד וַיִּרְאֶה מְלֵא לְגִמְיוֹ. וְשַׁעוֹר זֶה בְּאָדָם בֵּינוֹנִי

ב. כסף משנה ופגול או נותר או טמא וכו'. בפרק ב"ש (דף מ"ג) מימרא דר"י ופריש לה ר' זירא: ואימורים מצטרפים וכו'. ברייתא וגמ' דזבחים (דף ק"ט):

ג. כסף משנה קומץ שנתפגל כו'. גם זה בפרק ב"ש (דף מ"ג):

פָּחוֹת מִרְבִּיעִית. וְכָל הַפְּשָׁקִין מִצְטָרְפִין לְשַׁעוֹר זֶה.
וְהָאֲכִילָה וְשִׁתְיָה אֵין מִצְטָרְפִין לְשַׁעוֹר אֶחָד:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' שביתת עשור פ"א ה"ב

כָּל מְלֹאכָה שְׁחִיבִין עַל זְדוּנָה בְּשַׁבַּת סְקִילָה חִיבִין עַל
זְדוּנָה בְּעֶשְׂוֹר כָּרְת. וְכָל שְׁחִיבִין עָלָיו קָרְבַּן חֲטָאת
בְּשַׁבַּת חִיבִין עָלָיו קָרְבַּן חֲטָאת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְכָל דָּבָר
שְׂאֵסוֹר לַעֲשׂוֹתוֹ בְּשַׁבַּת אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ מְלֹאכָה אֶסוֹר
לַעֲשׂוֹתוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְאִם עָשָׂה מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת
מִרְדּוּת כְּדָרְךָ שְׂמִכִין אוֹתוֹ עַל הַשַּׁבַּת. וְכָל שְׂאֵסוֹר
לְטַלְטְלוֹ בְּשַׁבַּת אֶסוֹר לְטַלְטְלוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְכָל
שְׂאֵסוֹר לְאָמְרוֹ אוֹ לַעֲשׂוֹתוֹ לְכַתְחֻלָּה בְּשַׁבַּת כֶּף אֶסוֹר
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. כָּלְלוֹ שֶׁל דָּבָר אֵין בֵּין שַׁבַּת לְיוֹם
הַכַּפּוּרִים בְּעֲנִינִים אֵלוֹ אֶלָּא שְׂזִדוֹן מְלֹאכָה בְּשַׁבַּת
בְּסְקִילָה וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּכָרְת:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ג ה"ז

וְאַחַר כֶּף מְשַׁלַּח אֶת הַשְּׁעִיר הַחַי בְּיַד אִישׁ הַמוֹכֵן
לְהוֹלִיכּוֹ לְמִדְבָּר ^ד. וְהַכֹּל כְּשָׂרִים לְהוֹלִיכּוֹ אֶלָּא שְׁעָשׂוֹ
כְּהֲנָנִים גְּדוֹלִים קָבַע וְלֹא הָיוּ מְנִיחִים אֶת יִשְׂרָאֵל

^ד. כסף משנה ואח"כ משלח את השעיר החי ביד איש המוכן וכו' עד להוציאן לבית השריפה.
במשנה בפ' שני שעירי (דף ס"ו). ומ"ש ומוציא את אימוריהן ונותנם בכלי ומקטירן.
לישנא דמתניתין נקט והיה ראוי לכתוב להקטירן כדמגיה בגמרא ולא חש מפני שסמך על
מ"ש בפ"ד כיצד הוא הסדר. ומ"ש ומנתחין אותם שם בעורן כמו שביארנו. הוא בפ"י מהלכות
מעשה הקרבנות:

לְהוֹלִיכוֹ. וְסִכּוֹת הָיוּ עוֹשִׂין מִירוּשָׁלַיִם עַד תְּחִלַּת הַמִּדְבָּר. וְשׁוֹבֵת אִישׁ אֶחָד אוֹ אַנְשִׁים הַרְבֵּה בְּכָל סֶכֶה וְסֶכֶה מֵהֵן כְּדִי שְׂיִהְיוּ מְלוּיִן אוֹתוֹ מִסֶּכֶה לְסֶכֶה. עַל כָּל סֶכֶה וְסֶכֶה אוֹמְרִין לוֹ הֲרִי מְזוּן וְהֲרִי מַיִם. אִם כָּשָׁל כָּחוּ וְצָרִיף לְאָכַל אוֹכֵל. וּמַעוֹלָם לֹא הִצְרִיף אָדָם לְכָף. וְאַנְשֵׁי הַסֶּכֶה הָאֲחֵרוֹנָה עוֹמְדִין בְּסוֹף הַתְּחוּם וְרוֹאִין אֶת מַעֲשָׂיו מִרְחוֹק. כִּי־צַד הָיָה עוֹשֶׂה. חוֹלֵק לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית שְׁבַקְרָנָיו. חֲצִי קוֹשֶׁר בְּסֻלַּע וְחֲצִי קוֹשֶׁר בֵּין שְׁתֵּי קָרְנָיו. וְדוּחֶפוֹ לְאַחֲרָיו וְהוּא מִתְגַּלְגֵּל וַיִּוֹרֵד. לֹא הָיָה מַגִּיעַ לְחֲצִי הָהָר עַד שֶׁהוּא נֶעֱשֶׂה אֵיבָרִים אֵיבָרִים. וּבָא וַיּוֹשֵׁב לוֹ תַּחַת סֶכֶה הָאֲחֵרוֹנָה עַד שֶׁתַּחֲשֹׁף. וְדַרְכֵי־הָיוּ עוֹשִׂין וּמְנִיפִין בְּסוּדְרֵין כְּדִי שְׂיִדְעוּ שֶׁהִגִּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר. וְאַחַר שֶׁמִּשְׁלַח אֶת הַשְּׁעִיר בְּיַד מוֹלִיכוֹ חוֹזֵר אֶצֶל הַפָּר וְהַשְּׁעִיר שֶׁהִזָּה דָמָן לְפָנָיו וְקוֹרְעֵן וּמוֹצִיא אֶת אֵימורֵיהֶן וְנוֹתְנָם בְּכָלִי וּמְקַטֵּרֵן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. וּמְחַתֵּף שָׂאֵר בְּשָׂרָן חֲתִיכוֹת גְּדוֹלוֹת מְעֵרוֹת זֶה בְּזוֹ כְּמִין קְלִיעָה וְאֵינוֹ מְפָרֵק אוֹתָן וּמִשְׁלַחַן בְּיַד אַחֲרִים לְהוֹצִיאָן לְבֵית הַשְּׂרָפָה. וּמְנַתְּחִין אוֹתָן שֵׁם בְּעוֹרָן כְּמוֹ שְׁבַאֲרָנוּ:

עין משפט ז' הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ה הכ"א

נְטָמָא הַמִּשְׁלַח הֲרִי זֶה נִכְנָס לַמִּקְדָּשׁ וְנוֹטְלוֹ וַיּוֹצֵא. שְׁנַאֲמַר (ויקרא טז-כא) 'בְּיַד אִישׁ עֲתִי הַמִּדְבָּרָה'. בְּיַד זֶה שֶׁהוּכָן אֶפְלוֹ נְטָמָא:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ה הי"ט

חָלָה הַשְּׁעִיר וְאֵין יָכוֹל לְהִלָּךְ מִרְפִּיבוֹ עַל כְּתָפוֹ וְאָפְלוֹ
בְּשֵׁבֶת ^ה :

עין משפט ט

הרמב"ם הל' שוגגות פ"ד ה"ב

יֵשׁ בּוֹעֵל בְּעִילָה אַחַת וְחָיֵב עָלֶיהָ שְׂמוֹנֶה חֲטָאוֹת ^ו.
כִּי־צָד. יַעֲקֹב שֶׁהִיָּתָה לוֹ בֵּת מִזִּלְפָּה וּשְׂמָה תְּמַנֶּע. נָשָׂא
לְבָן תְּמַנֶּע וְהוֹלִיד מִמֶּנָּה בֵּת וּשְׂמָה סָרַח. וְאֵין לְלָבָן בֵּת
אֲלָא רָחֵל לְבַדָּה. נִמְצְאָת סָרַח בֵּת בֵּת יַעֲקֹב וְאַחֹת
אִשְׁתּוֹ מֵאֲבִיהָ הֵן שְׁנֵי אֶסְוִרִין הַבָּאִין כְּאַחַת. נִשְׂאָת סָרַח
לְרֵאוּבֵן וְנִשְׂאָרָה עַל שְׂאָר בְּנֵי יַעֲקֹב נוֹסֵף בָּהּ אֶסְוִר
לְיַעֲקֹב וְהָרִי הִיא כְּלָתוֹ. מֵת רֵאוּבֵן אוֹ גֵרֵשׁ וְנִשְׂאָת סָרַח
זוֹ לְאַחֵי יַעֲקֹב מֵאִמּוֹ מִתּוֹךְ שְׂנֵאָסְרָה עַל שְׂאָר אַחֵי יַעֲקֹב
נוֹסֵף לְיַעֲקֹב בָּהּ אֶסְוִר אִשְׁתּוֹ אַחִיו. מֵת אוֹ גֵרֵשׁ וְנִשְׂאָת
סָרַח זוֹ לְיִשְׁמָעֵאל מִתּוֹךְ שְׂנֵאָסְרָה עַל שְׂאָר אַחֵי יִשְׁמָעֵאל
נוֹסֵף לְיַעֲקֹב בָּהּ אֶסְוִר אִשְׁתּוֹ אַחֵי אָבִיו. מֵת יִשְׁמָעֵאל
וְנִפְלָה לְיִבּוּם לְפָנָי יִצְחָק וְעָבַר יִצְחָק וְיִבְמָה אַף עַל פִּי
שֶׁהִיא שְׂנֵיָה לוֹ מִתּוֹךְ שְׂנֵאָסְרָה עַל שְׂאָר אַחִיו נוֹסֵף בָּהּ

^ה. כסף משנה (יה-יט) היה טריפה פסול וכו'. בפירקא קמא דחולין (דף י"א) גבי הא דאמרי' מנא הא מילתא דאמור רבנן זיל בתר רובא וכו' אתיא משעיר המשתלח וכו': חלה השעיר וכו' עד בכל דבר שממיתו. בפרק שני שעירי (דף ס"ו ע"ב):

^ו. כסף משנה יש בועל בעילה אחת וחייב עליה ח' חטאות וכו'. משנה בפ"ג דכריתות (דף י"ג): ומה שכתב רבינו ונשאת סרח זו לאחי יעקב מאמו. כלומר שאילו אחי יעקב מאביו נשאה לא היה שייך לומר שיבמה יצחק שהרי היתה ערוה עליו שהרי היא כלתו ואם כן אין כאן איסור אשת אב. ומה שכתוב בספרים נוסף בה איסור ליעקב משום אשת אביו ומשום אשת אח. טעות סופר וצריך למחוק משום אשת אח ולכתוב במקומו משום אשת איש וכן מצאתי בספר מוגה:

אָסוּר לְיַעֲקֹב מִשׁוּם אִשְׁתְּ אָבִיו וּמִשׁוּם אִשְׁתְּ אִישׁ שְׁשָׁנֵי
הָאֶסוּרִין בְּאֵין כְּאַחַת. אִם שָׁגַג יַעֲקֹב וּבָא עַל סֶרַח זֶה
כְּשֶׁהִיא נְדָה בְּחַיֵּי יִצְחָק בְּעֵלָהּ וּבְחַיֵּי רָחֵל אִשְׁתְּ יַעֲקֹב
הָרִי זֶה חֵיב עָלֶיהָ שְׁמוֹנֶה חֻטָּאוֹת. מִשׁוּם בֵּת בֵּתוֹ.
וּמִשׁוּם אַחֹת אִשְׁתּוֹ. וּמִשׁוּם כְּלָתּוֹ. וּמִשׁוּם אִשְׁתְּ אָחִיו.
וּמִשׁוּם אִשְׁתְּ אָחִי אָבִיו. וּמִשׁוּם אִשְׁתְּ אָבִיו. וּמִשׁוּם אִשְׁתְּ
אִישׁ. וּמִשׁוּם נְדָה. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֵה:

דף יד:

עין משפט א

הרמב"ם הל' שגגות פ"ד ה"ב

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ב ה"א

אִשְׁתְּ אָבִיו וְאִשְׁתְּ בְּנוֹ וְאִשְׁתְּ אָחִיו וְאִשְׁתְּ אָחִי אָבִיו
אֲרַבְעָתָן עֲרוּהָ עָלָיו לְעוֹלָם. בֵּין מִן הָאֲרוּסִין בֵּין מִן
הַנְּשׂוּאִין. בֵּין שְׁנַתְּגַרְשׁוּ בֵּין שְׁלֵא נִתְּגַרְשׁוּ. בֵּין בְּחַיֵּי
בְּעֵלֶיהֶן בֵּין אַחַר מִיתַת בְּעֵלֶיהֶן. חוּץ מֵאִשְׁתְּ אָחִיו שְׁלֵא
הִנִּיחַ בֶּן. וְאִם בָּא עַל אַחַת מֵהֶן בְּחַיֵּי בְּעֵלָהּ חֵיב שְׁתֵּים.
מִשׁוּם שְׂאֵר בְּשָׂר וּמִשׁוּם אִשְׁתְּ אִישׁ. שְׁהָרִי שְׁנִיָּהֶן
הָאֶסוּרִין בְּאֵין כְּאַחַד:

הרמב"ם הל' אישות פ"א ה"ו

וַיֵּשׁ נָשִׁים אַחֲרוֹת שָׁהֵן אֶסוּרוֹת מִפִּי הַקְּבָלָה וְאֶסוּרִין
מִדְּבַרֵי סוֹפְרִים וְהֵן הַנְּקָרָאוֹת שְׁנִיּוֹת מִפְּנֵי שָׁהֵן שְׁנִיּוֹת

לַעֲרִיּוֹת וְכָל אַחַת מֵהֶן נִקְרְאָת שְׁנֵיָהּ. וְעֹשְׂרִים נָשִׁים הֵן
 וְאֵלוֹ הֵן. (א) אִם אָמוֹ וְזוֹ אֵין לָהּ הַפֶּסֶק אֶלָּא אֶפְלוֹ אִם
 אִם אִם אָמוֹ עַד מַעְלָה מַעְלָה אֶסוּרָה: (ב) אִם אָבִי אָמוֹ
 בְּלִבָּד: (ג) אִם אָבִיו וְזוֹ אֵין לָהּ הַפֶּסֶק אֶלָּא אֶפְלוֹ אִם
 אִם אִם אָבִיו עַד לְמַעְלָה אֶסוּרָה: (ד) אִם אָבִי אָבִיו בְּלִבָּד:
 (ה) אִשְׁתְּ אָבִי אָבִיו וְזוֹ אֵין לָהּ הַפֶּסֶק אֶפְלוֹ אִשְׁתְּ יַעֲקֹב
 אָבִינוֹ אֶסוּרָה עַל אֶחָד מִמֶּנּוּ: (ו) אִשְׁתְּ אָבִי אָמוֹ בְּלִבָּד:
 (ז) אִשְׁתְּ אָחִי הָאָב מִן הָאֵם: (ח) אִשְׁתְּ אָחִי הָאֵם בֵּין מִן
 הָאֵם בֵּין מִן הָאָב: (ט) כֹּלֵת בְּנוֹ וְזוֹ אֵין לָהּ הַפֶּסֶק אֶפְלוֹ
 כֹּלֵת בֶּן בֶּן בְּנוֹ עַד סוּף כָּל הָעוֹלָם אֶסוּרָה עַד שְׁתֵּהִיָּה
 אִשְׁתְּ אֶחָד מִמֶּנּוּ שְׁנֵיָהּ עַל יַעֲקֹב אָבִינוֹ: (י) כֹּלֵת בְּתוֹ
 בְּלִבָּד: (יא) בֵּת בֵּת בְּנוֹ בְּלִבָּד: (יב) בֵּת בֶּן בְּנוֹ בְּלִבָּד: (יג)
 בֵּת בֵּת בְּתוֹ בְּלִבָּד: (יד) בֵּת בֶּן בְּתוֹ בְּלִבָּד: (טו) בֵּת בֶּן בֶּן
 אִשְׁתּוֹ בְּלִבָּד: (טז) בֵּת בֵּת בֵּת אִשְׁתּוֹ בְּלִבָּד: (יז) אִם אִם אָבִי
 אִשְׁתּוֹ בְּלִבָּד: (יח) אִם אָב אִם אִשְׁתּוֹ בְּלִבָּד: (יט) אִם אִם
 אִם אִשְׁתּוֹ בְּלִבָּד: (כ) אִם אָב אָבִי אִשְׁתּוֹ בְּלִבָּד. נִמְצְאוּ
 הַשְּׁנַיִת שְׁאֵין לָהֶן הַפֶּסֶק אַרְבַּע. אִם הָאֵם עַד לְמַעְלָה.
 וְאִם הָאָב עַד לְמַעְלָה. וְאִשְׁתְּ אָבִי הָאָב עַד לְמַעְלָה.
 וְאִשְׁתְּ בֶן בְּנוֹ עַד לְמַטָּה:

שׁוֹרֵעַ אַהֲ"ע סִימָן טוֹ סִי"ט

כד. כלתו אסורה מן התורה ואשת בן בנו אסורה מדרבנן, ואין לה
 הפסק עד שתהיה אשת אחד ממנו אסורה על יעקב אבינו.

עין משפט ג

הרמב"ם הל' סנהדרין פי"ד ה"ד

סְקִילָה חֲמוּרָה מִן הַשְּׂרֵפָה וְשְׂרֵפָה חֲמוּרָה מִן הַסִּיף
 וְהַסִּיף חֲמוּרָה מִן הַחֲנֹק. וְכֹל מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב בְּשִׁטֵּי מִיתוֹת
 נִדוֹן בְּחֲמוּרָה בֵּין שְׁעָבֵר שְׁתֵּי עֶבְרוֹת זֶה אַחֵר זֶה בֵּין
 שְׁעָבֵר עֲבָרָה אַחַת שְׁחִיב עָלֶיהָ שְׁתֵּי מִיתוֹת אֲפִלוּ נִגְמַר
 דִּינוֹ לְקָלָה וְאַחֵר כֶּן עָבַר עַל הַחֲמוּרָה וְנִגְמַר דִּינוֹ נִדוֹן
 בְּחֲמוּרָה:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שנגנות פי"ד ה"ד

מִי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁלֹשׁ נָשִׁים ה. וּבָא עַל אִמָּה שֶׁל אַחַת מֵהֶן
 שֶׁהָיָה אִם אִמָּה שֶׁל שְׁנַיִם שֶׁהָיָה אִם אָבִיהָ שֶׁל שְׁלִישִׁית.
 אִף עַל פִּי שְׁזַקְנָה זֶה הָיָה חֲמוּתוֹ וְאִם חֲמוּתוֹ וְאִם חָמִיו
 וְשִׁלְשָׁה שְׁמוֹת הֵן וְאִסּוּר בֵּת אַחַת הָיָה אֵינוֹ חָיִב אֲלָא
 חֲטָאת אַחַת לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר בְּאִשָּׁה וּבִתָּהּ וּבִתּוֹ בְּנָהּ וּבִת
 בָּתָהּ (וַיִּקְרָא יח-יז) 'שְׂאֲרָה הִנָּה זְמָה הִיא'. הַפְּתוּב עָשָׂה
 שְׁלֹשָׁה גּוּפִין כְּגוּף אֶחָד לְפִיכֶן יִחָשְׁבוּ הַשְּׁלֹשָׁה שְׁמוֹת
 כְּשֵׁם אֶחָד:

ז. כסף משנה סקילה חמורה וכו'. כך העלו בגמרא פרק ארבע מיתות (דף מ"ט:): דכסדר
 שנשנו כך סדר חומרתן ואע"ג דר"ש פליג התם במתני' הלכה כת"ק: וכל מי שנתחייב
 בשתי מיתות וכו'. משנה בסנהדרין פרק אלו הן הנשרפין (דף פ"א) מי שנתחייב בשתי
 מיתות ב"ד נידון בחמורה ואמר בגמרא דאפילו נגמר דינו בקלה וחזר ועבר עבירה חמורה
 נדון בחמורה:

ח. כסף משנה מי שהיה נשוי ג' נשים וכו'. משנה בכריתות שם: